

Élménybeszámoló, avagy milyen is személyi segítőnek lenni

Kedves Hallgatótársaim!

Horváth Kristóf vagyok, és lassan 1,5 éve vagyok tanulmányaim mellett személyi segítő.

A személyi segítő, mint munkakör eléggé tág fogalom, hiszen minden fogyatékkal élő ember, akárcsak mindenki más, egyedi és egyedi szükségleteik vannak, amelyeket mi személyi segítők megpróbálunk legjobb tudásunk szerint kielégíteni. Egyes hallgatók olyan súlyosan korlátozottak mozgásukban, hogy egy székhez vannak kötve egész nap. Mások segítséggel ugyan, de képesek néhány lépést, esetleg lépcsőfokot megtenni. Nekünk az a dolgunk, hogy ezekben a helyzetekben segítségükre legyünk, hogy ők is tudjanak tanulni. Én egy 21 éves lánynak vagyok a segítője. Igaz mi már jóval az egyetem előtt is ismertük egymást. Számomra így a munka nem is munka, sokkal inkább egy baráti szívesség. Valahogy, megmagyarázhatatlan okból jól esik úgy felkelni, hogy ő ébreszt telefonon a kollégium másik szobájából, hogy szüksége van egy korty vízre, egy zsebkendőre, esetlegesen már reggelizni szeretne. Jó érzés látni, hogy mindennap bekíséred az óráira, majd mész a sajátodra. Aztán persze futhatsz is vissza óra után hozzá, hogy menjetek a következőre, de valahogy ez soha nem mondható tehernek, sőt inkább megnyugtató, hogy tudod, hogy ő is tanul és látod, ahogy veled együtt fejlődik.

Fontosnak tartom elmondani, hogy a munkához az egyetlen dolog, ami kell, a segíteni akarás. Nincs szükség nagymértékű elköteleződésre. Mindössze arra van szükség, hogy segíts annak, akinek szüksége van rá.

Ha lehetőség van olyan hallgatóval dolgozni, aki veled egy szakon van, akkor a tanulás és a vizsgákra való közös felkészülés sokkal egyszerűbbé teszi az egyetemi életet.

A feladat kihívásokat is rejt magában, ez tagadhatatlan. Viszont ki ne szeretné a kihívásokat. Tájékozódásban eléggé toppon kell lenni, hiszen a megszokott útvonalak nem mindig akadálymentesítettek. Az 1-es és 3-as metróról meg is feledkezhetsz, de nincs olyan hely Budapesten, ahova ne tudnál eljutni kerekesszékkal, mindössze 10 perccel tovább tart az út.

Végszónak és röviden annyit mondanék, hogy egy új barátot lelhetsz, akivel megkönnyíthettek egymást életét az egyetemen. Akit pedig nem motivál az, hogy szívességet tesz egy embertársának, az gondoljon arra, hogy az SHÜTI havonta, a munkatükörbe bevitt óraszámokat ki is fizeti neki.

Remélem, majd találkozunk az A épület alagsorában!

Horváth Kristóf